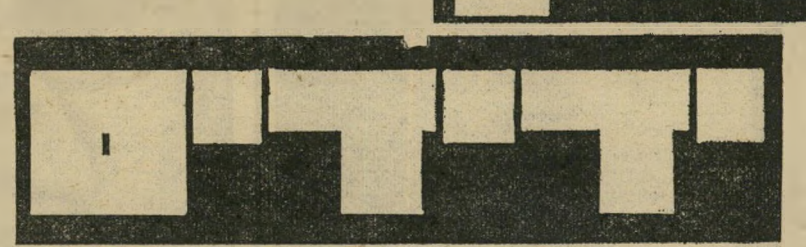

שנמסר לידהים מרצון. אך המישטרה שפיתחה אותו. לא גילתה בו כל צילומי עירום. היו בו רק צילומים ממסיבה שנערה בה ברמלה.

ביום החמישי בשבוע, שלושה ימים אחרי האונס, החליט אמנון כי לא נותר מנוס מלפנות למישטרה והביא את אחיותו לתחנת המישטרה להגיש תלונה. המישר טרה חקרה אותה ורשמה את עדותה.

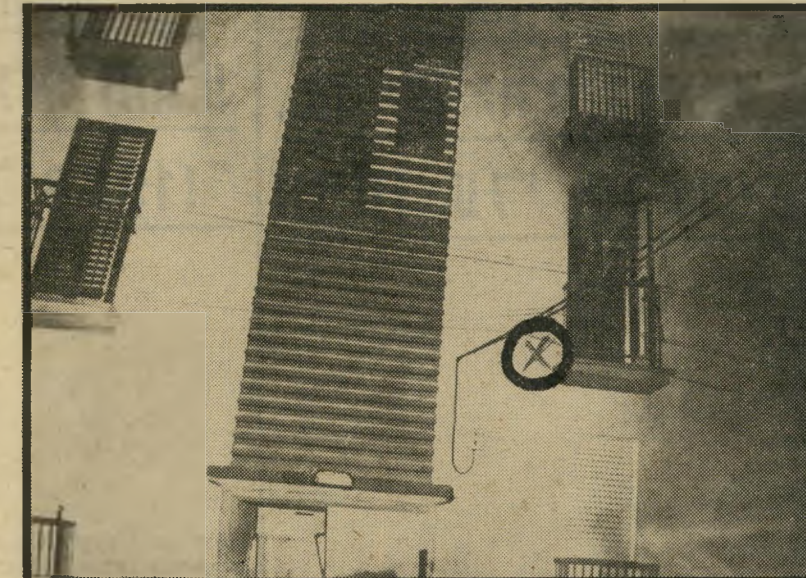
בשבת, אחרי ארוחת-הצהריים, נשמעה דפיקה בדלת. האחות פתחה את הדלת וראתה את אמנון עומד בפתח. הוא נכנס לדירה, פנה לעבר המיכלת וחזר לחדר כשבידו רימון שניצרתו שלושה. בקול שקט ביקש מכל הנוכחים לעזוב את הדירה ולהשאירו לבד עם הברו.

הדירה. הדראמה התחילה. אמנון נעל את דלת הדירה וניגש לחברו הטוב. הרחוב התמלא שוטרים וסקרנים, פסיכולוג המישטרה ניר סה לשוחח עם אמנון, וגם שני שוטרים אחרים מהתחנה דיברו על ליבו, וגם היחידה ללוחמה בטרור הוזמנה. אך, באיר טיות עוצרת נשימה המשכו העניינים להתגלגל עד סופם המר.

אמנון וחברו היו כלואים יחדיו בדירה במשך כשעתיים, כאשר אמנון אוחז בידו

אך לעדות לא נמצא סיוע. כידוע, דרוש סיוע לעדותה של מתלוננת על עבירת מין, כדי להשיג סיוע כזה נשלחה האחות לבידוק רפואית. אך גם זו לא העלתה כל מימצא מסייע. נתגלה כי היא אינה בתולה ולא נמצאו בה כל סימני חבלה. למחרת שב אמנון לתחנת המישטרה ושוחח שנית עם הקצין אבי דווידוביץ, ראש משרד החקירות. הוא לחץ שוב כי המישטרה תמצא את הפילם ותמסרו אותו לידי המישפחה. "בכך מבחינתנו

משא ומתן מהחלון

המסומן באינס, ניהלו שני התבריים מתוך הדירה לפני הפיצוץ. במשך שעות רצופות ניסו קציני מישטרה וקרובים לשכנע את עבדי לחזור בו מתוכניתם. אך גם פסיכולוג המישטרה וגם היחידה המיוחדת ללוחמה בטרור לא הצליחו למנוע את האסון.

רימון בלתי נצור, ובהגורתו רימון נוסף. הם ניהלו שיחה לבבית כמעט. אמנון ביקש את הפילם מכיוון שאמנון הוא בחור צנום ונמוך, ללא כל עבר פלילי, סירב בתחילה קורבנו להאמין כי הוא רציני, וכי הרימונים שבידו הם אמרי תיים. הוא שאל אותו מניין לקח אותם ואמנון הסביר לו כי הרימונים מקורם בדירתו של אוליאל עצמו, והוא מצא אותם על המירפסת. אוליאל פנה לוטר רים ברחוב וביקש מהם לחפש במירפסת דירתו. רק כאשר חזרו ואמרו שלא מצאו דבר, הבין כי הרימונים המאיימים על חייו הם הרימונים שלו עצמו.

ייגמר העניין, אמר הצעיר. הקצין ענה לו כי אינו חוקר פרטי העובד עבורו. אך הוא יעשה ככל יכולתו. לקצין היה נדמה כי המתלונן יצא מרוצה מהשיחה, אולם אמנון היה נואש. הוא חשב כי אין מתייחסים לתלונה בכור בד הראש הראוי, כי מולזלים בו, ובאחותו גוהגים בצורה זולה כזאת. המישטרה לא עצרה את אוליאל, ואמנון ראה בכך חריגה מנהג מישטרה רגיל. "כאשר מתלוננים על אונס, עוצרים את השוד לפחות ל-48 שעות, לא?" שאל.

נסיון התאבדות

איתם ימים עברו ביטורים גם על אוליאל. הוא הסתגר בביתו ובמשך יומיים נטל כמות גדולה של סמים. הוא היה כמעט מחוסר הכרה, כאשר התקשרה אמו למישטרה והודיעה כי בנה בצרות. המישטרה הביאה את הבן לבית החולים, שם שאבו את קיבתו. ביומן המישטרה לא נרשם במפורש כי היה זה נסיון התאבדות, אך כך עולה מהעובדות. אוליאל הוזמן לבלות את השבת בביתם

לא רק כבוד המישפחה

פני שהדך לפגישתו האחרונה עם אוליאל, ניגש אמנון אל אחיו אהרון והפקידו בידיו פתק: "אני הולך לעשות את מה שהמישטרה לא הצליחה, כתב. מניאקים נשארים מניאקים". הטיבה ש בגללה זרק אמנון את שני הרימונים על הארץ, הרג את חברו ופצע קשה את

אחרי ההתפוצצות התקהלו בדירה קרובים ו כשכנים שעמדו נדהמים ליד שילדה החרון של הכורסה שעליה ישב הקורבן. לפי גירסה אחת, חיבק הרוצח את קורבנו לפני הפיצוץ.

העירומים והמתים

עצמו, היתה לכאורה סיבה של כבוד המישפחה. אוליאל אנס את אחותו, צילם אותה צילומי עירום, ועל האח היה לנזקם. אולם בחקירתו של אמנון בבית המישפט, על-ידי התובעת, ועל-ידי סניגורו, זאב נש, התגלו עובדות מעניינות, שאינן עור לות בקנה אחד עם ההסבר הפשטני של כבוד המישפחה.

אונס אחותו לא היה כליכך חשוב לו. כבר בתלונה שהגיש למישטרה, הדגיש אמנון כי אם ימצא הפילם, הוא יראה בזה את סוף הפרשה, וידאג כי אחותו תבטל את התלונה על אונס, מכיוון שלא רציתי שאוליאל ילך לכלא. כאשר נשאל שוב ושוב על-ידי התובעת, מתי בדיוק החלטת לפוצץ את הרימונים? ענה ה צעיר בקול מלא כאב: "כשראיתי שלא איכפת לו ממני. הוא היה אדיש, והרי זה היה בידי לגמור את העניין, אבל לא היה לו איכפת ממני!" משהו בועקת הכאב של הצעיר העיד על פגיעה קשה הרבה יותר מאשר פגיעה בכבוד המישפחה.

"מדובר כאן על חבר שלי... שימשיך להיות בינינו היחס הטוב, המשהו הסודי שהיה בינינו... או הייתי מוכן להעביר (לסלוח) אבל בתנאי שיביא לי את הפילם. אנחנו 11 במישפחה, והוא בן-אדם שחי איתנו בבית. אם ייצא הפילם, או מה נשאר? העדפתי למות מאשר למות מר בושא".

כשהתפוצצו הרימונים, היו שני ה חברים חבוקים. "מה פתאום התחבקת תם?" שאל הסניגור, והנאשם ענה: "אני לא יודע, הוא קם מהכורסה, חיבק אותי, שיחררתי את הידיים". "בשביל מה הוא חיבק אותך?" "כדי שייצא מצב שגלך יחד, כמו שאמרת לפני כן". "גם אתה חיבבת אותו?" "לא, אני עמדת עם הרימונים ביד".

בעדות קודמת שמסר אמנון במישטרה, כשהיה עוד בבית החולים, אמר: "אני ראיתי את אלי יושב על הכורסה ואני ישבת עלי, ואז שמעתי פיצוץ קטן שהעיף אותי אהורה... אחרי זה שמעתי שתי

התפוצצויות בחדר והרבה אש. הייתי בסופוק רב וידעתי שנינו גמרנו את החיים." הדברים מצביעים על מצב רגשי מיוחד ומוזר ששרר בין שני החברים.

"אני אוהב אותו"

אחי של אמנון, אהרון, שנשא אותו על ידיו מהחדר ההרוס אחרי ההתפוצצות, העיד כי לפני הפיצוץ ראה את השניים יושבים בדירה ומשוחחים "כמו בביתקפה". אמנון מכיר את אלי יותר טוב ממני. הם היו יוצאים לבלות יחד. הוא היה חי איתו בסדר, הם היו חיים יחד, ישנים ביחד ואוכלים ביחד. הכל ביחד. אהרון התרשם כי אמנון כעס מאוד כאשר התברר לו שהוא נותר בחיים אחרי שחברו נהרג. כאשר הוצא אמנון מהדירה, מרוטש כולו, עוד הספיק ללחוש לידד משותף: "אני אוהב אותו".

זהו סיפור המעשה. המסקנות המישפחיות הנובעות מעובדות אלה שנויות בר מחלוקת. התובעת טוענת כי היה זה רצח בכוונה תחילה, שאמנון תיכנן אותו כשלקח איתו את הרימונים, נכנס לדירה והוציא את הניצרה.

הסניגור נלחם בכיסרון רב כדי ל הוכיח כי לא היה כאן רצח. לגירסתו רצה אמנון להתאבד, וגם אוליאל רצה בכך, שכן כבר ניסה לעשות זאת יומיים קודם לכן, כאשר נטל את הכדורים ונזקק לשיטפת קיבה. יתכן שהיתה זו הריגה, או אולי אפילו סיוע להתאבדות, אך בוודאי שלא היה כאן רצח. אמנם גם עבירות אלה עונשן המכסימלי הוא עשרים שנות מאסר, אך בכל זאת אין זה מאסר-עולם.

תמונת-ההווה של גופת הקורבן הוצגו לפני השופטים. התמונות כליכך מועזעות עד שקשה להביט בהן. אך גם מראה פניו המיוסרות של הנאשם מעורר רחמים. ואין להתקנא בשופטים האמורים לעשות צדק לכל. אילנה אלון